

'Hier zijn is niet de bedoeling' door Lauranne van Grinsven

Lauranne van Grinsven kiest voor haar debuutroman *Hier zijn is niet de bedoeling* een negatieve titel. Dat is passend, want er is veel negatiefs in het leven van Saar. Ze gaat na lange tijd terug naar haar geboortedorp in Brabant omdat haar Opa (de vader van haar moeder) overleden is. Het betekent dat ze haar vriendin Fosse in de stad achter laat en zich een week lang in de schoot van de familie stort. Dat is heftig, verdrietig en onaangenaam. Moeder Els is depressief, onzeker, bang en zwelgt in zelfmedelijden. Saar en zus Janne lijken op haar. Vader Johan probeert wel te steunen maar is toch vooral passief. Broer Jens is de depressieve dans ontsprongen en kan verstandige dingen zeggen, maar doet verder niets. De karakters van de familieleden en zeker ook van Saar zelf zet Lauranne van Grinsven zeer uitgesproken neer, soms als ware het karikaturen. Hierdoor is het niet makkelijk om je te identificeren met de personages, maar het is wel knap hoe de auteur negatief menselijk gedrag weet uit te vergroten. Zodat je echt denkt, nee, dat kan niet! Bijvoorbeeld als moeder Els en Saar samen naar de slager gaan om boodschappen te doen. Daar komen ze een buurvrouw tegen, die Els condoleert en vraagt hoe het met haar moeder gaat. *“Mijn moeder?” vraagt Els. ‘Hoe het met mijn moeder gaat?’...Els laat de plastic tas op de koele vloer vallen. Een papieren pakketje met koteletten rolt uit de tas. ‘Waarom vraagt verdomme nooit eens*

iemand hoe het met mij gaat?’ Ze schopt tegen het stuk vlees, dat voor Saars voeten terecht komt.” (pag 65) Moeder rent dan naar buiten waar ze nog een paar keer kutwijf roept en dan wegloopt.

Het verhaal zit vol met dergelijke slapstick-achtige scènes. Aan de éne kant heel verdrietig, aan de andere kant geeft het wel iets luchtigs. Je ziet het allemaal gebeuren, er kan zo een film van gemaakt worden.

Helaas is Saar dus ook depressief, onzeker, en heeft ze een laag zelfbeeld. Ze kan nauwelijks relativiseren of gewoon eens om iets lachen. Het verdriet van deze week wordt niet alleen veroorzaakt door de dood van haar opa maar ook door de relatie met Fosse, die niet goed gaat. In het café ontmoet Saar Maud, die aardig en inlevend is. Later komt Saar een keer bij Maud thuis. Als Fosse de dag voor de begrafenis van opa ook naar het dorp komt, weet ze van Maud. Saar is heel blij Fosse te zien, haar weer bij zich te hebben. De familie probeert wel te aanvaarden dat Saar en Fosse een paar zijn, maar dat gaat niet altijd makkelijk.

De droevigste scène vindt plaats bij een sloot. Op een gegeven moment is Els verdwenen. Saar is bang dat Els er een eind aan gaat maken. Als Els belt dat Saar naar de sloot moet komen, fietst ze er snel heen. In de sloot ligt een schaap dood te

gaan, Els en Saar zitten er bij. De brandweer komt niet redden. *“Het schaap blaas niet, verzet zich zo min mogelijk. De gelige ogen lijken te smeken om redding. Saar kan niets. Het schaap is te zwaar en alles in haar voelt zo slap alsof ze al dagen wakker is.”* Het schaap is een symbool voor moeder Els (zie de omslag). Saar beseft dat ze het schaap niet kan redden en dat ze haar moeder ook niet kan redden. Hoogstens troosten en dat is al heel wat. De scène is ook mooi omdat het de ontwikkeling van Saar aangeeft. Saar neemt de moederrol over en Els wordt het kind.

Na de kerkdienst voor opa is er een koffietafel in het café waar Maud werkt. Maud vraagt of Saar in het dorp wil blijven. Saar zegt nee, neemt afscheid van Els en vertrekt samen met Fosse. Dit geeft ook goed de ontwikkeling bij Saar aan, ze maakt zelf een bewuste keuze en gaat ervoor!

Lauranne van Grinsven kan schrijven. De scènes zijn goed, het verhaal klopt, er zit ontwikkeling in. Door de negatieve karakters moest ik mezelf wel dwingen om door te lezen, je gunt de hoofdpersonen van harte meer levenslust en zelfvertrouwen.

Uitgeverij Lebowski, 2022

Pagina's 190

ISBN 978 9048 862 436

Recensie door Vera Berendsen, juli 2022